

NOTAT

30. september 2008

Eksp.nr. 573527

/fra-dep, klh-dep

Samråd i PØU den 2. oktober 2008, spørgsmål R + S

Indledning

På jeres foranledning vil jeg gerne redegøre for den internationale finansielle krise, hvordan den er opstået, hvordan den har spredt sig, og dens mulige konsekvenser for dansk økonomi.

Jeg vil også komme ind på, hvad krisen betyder for den økonomiske politik i Danmark, og hvad man fra dansk side i øvrigt har gjort og kan gøre for at dæmme op for de negative konsekvenser af den internationale finansielle krise.

Lad mig allerede indledningsvis slå fast, at den seneste måneds begivenheder er en alvorlig forværring af den finansielle uro, der har huseret siden midten af 2007. Finanskrisen har sit afsæt i amerikansk økonomi, og det er i primært USA, at vi ser problemerne. Men finanskrisen påvirker hele den globale økonomi. Også dansk økonomi er påvirket.

Når det er sagt, vil jeg gerne understrege, at udgangspunktet for dansk økonomi er bedre end for de fleste andre lande. Vi

har en historisk lav ledighed, danskernes økonomi er solid, og der er generelt ikke problemer med dårlige boliglån.

Men lad mig først redegøre for baggrunden for finanskrisen.

Baggrund for krisen

Krisens opståen og udvikling

Den aktuelle uro er en udløber af subprime-krisen på det amerikanske boligmarked.

Subprime-lån er rettet mod boligkøbere, der ikke kan optage lån på almindelige vilkår. Det vil sige, at familier med lav kreditværdighed har fået lån gennem subprime-markedet.

Omkring 15 pct. af de amerikanske boliglån er udstedt til familier uden stabil indkomst eller væsentlig formue. Alene i årene 2003 til 2006 blev der formidlet subprime-lån for lidt over 2.000 mia. dollar ifølge IMF.

En række af disse lån er gået under betegnelsen NINJA-lån og har været givet til folk uden hverken indkomst, job eller formue. (NINJA er en forkortelse for No Income, No Job or Assets). Andre lån har været såkaldte teaser-lån, der blandt andet har været rentefrie i en introduktionsperiode.

Så længe boligpriserne vedblev med at stige var der mulighed for at refinansiere lånene.

Problemerne i USA opstod, da renterne begyndte at stige fra det meget lave niveau på 1 pct. i 2004. Den amerikanske centralbank havde hævet renten til over 5 pct. i 2007, og mange subprime låntagere, typisk med variabelt forrentede lån, viste sig ude af stand til at vedligeholde lånene.

De højere renter medførte desuden, at stigningerne på boligmarkedet ophørte. Og siden sommeren 2006 har man set markante boligprisfald i USA. Resultatet er blevet, at mange subprime låntagere ikke har kunnet betale deres terminer.

[Figur 1: Boligpriser i USA]

Den formentlig afgørende grund til, at krisen har spredt sig internationalt er ikke så meget de dårlige lån i sig selv, men det forhold, at kreditrisikoen i forbindelse med disse lån er blevet solgt videre i form af nye finansielle værdipapirer, der er bundet til tilbagebetalingen af de udstedte lån. Subprime-lånene er altså i vid udstrækning via avancerede forretningsmodeller blevet ”pakket” om til komplekse værdipapirer, som har været svære at gennemskue. Derefter blev de solgt videre til banker og pensionskasser over hele verden. Denne forretningsmodel har fungeret, så længe renterne har været lave, og boligpriserne vedblev med at stige.

Finansielle institutioner over hele verden har købt disse komplekse værdipapirer, der er bundet til udviklingen på det amerikanske boligmarked. Dermed er det ikke kun banker og

investeringsinstitutter, som har investeret direkte i subprime-markedet, der er kommet i klemme.

Tabene i tilknytning til subprime-lån har været langt større end forventet. Indtil videre har bankerne på globalt plan tabt mere end 500 mia. dollar, hvoraf 170 mia. dollar vedrører banker i EU ifølge opgørelser fra EU-Kommissionen.

Tabene i banksektoren udgør halvdelen af de samlede tab. Resten af tabene bæres af de institutionelle investorer og hedgefonde, der må se værdien af pensionsformuer og finansielle aktiver blive reduceret.

Tabene afspejler en fejltagtig kreditvurdering både hvad angår subprime-lån og de nye finansielle produkter. Og de lave renter har efter alt at dømme tilskyndet til for meget risikotagning.

Krisen forværres af, at den finansielle sektors sårbarhed nu også er knyttet til svagheder i den realøkonomiske udvikling. Der er sket betydelige nedjusteringer af vækstforventningerne i det seneste år. For eurolandene ventes væksten i år at blive den laveste i fem år. I USA kommer opbremsningen i den økonomiske vækst efter en længere periode med solid vækst.

Konsekvenser

Den finansielle uro har været betinget af en væsentlig usikkerhed til, hvilke finansielle institutioner der vil opleve tab fremadrettet, og hvor store disse tab er.

Dette potentiale for tab har skabt betydelig usikkerhed i den finansielle sektor, hvilket har skabt en likviditetskrise på pengemarkedet, hvor bankerne er blevet meget tilbageholdende med at låne til hinanden. Konsekvensen er, at pengemarkedsrenten på interbankmarkedet under krisen er steget væsentligt i forhold til renten på sikre udlån i såvel USA som andre lande.

For at afhjælpe likviditetssituationen har centralbanker i USA, i Europa og resten af verden været nødt til stille yderligere likviditet til rådighed gennem diverse lånefaciliteter.

[Figur 2: Likviditetsudveksling]

Undersøgelser, som bl.a. ECB har foretaget af bankernes långivning til husholdninger og erhverv, viser i øvrigt, at kreditvilkår generelt er blevet strammet betydeligt det seneste års tid. Det vil uundgåeligt have konsekvenser for investeringsaktiviteten og dermed dæmpe efterspørgslen.

Den finansielle uro har ramt aktiemarkedene verden over. Dels har øget usikkerhed ført til store kursskred. Dels har udsigten til lavere vækst og indtjening har gjort det mindre attraktivt at have aktier.

[Figur 3: Aktieindeks]

De mest markante kursfald har man set blandt bankaktierne, der siden den finansielle uro tog fart sidste sommer, er faldet i omegnen af 50 pct. i USA og 40 pct. i Europa.

[Figur 4: Kursudviklingen på bankaktier]

Udover at tilføje likviditet til de finansielle markeder har den amerikanske centralbank endvidere sænket renten fem gange siden september sidste år. Det er sket af hensyn til den realøkonomiske udvikling, men også for at dæmme op for den negative *feedback loop*, der er mellem udviklingen på de finansielle markeder og den realøkonomiske udvikling.

Internationale tiltag

Herudover har det særligt i USA været nødvendigt med offentlige tiltag, der kan underbygge den finansielle stabilitet.

I marts støttede den amerikanske centralbank gennem særlige lånefaciliteter JPMorgans Chases opkøb af investeringsbanken Bear Sterns, der havde haft store tab og stod med alvorlige likviditetsproblemer. Var banken i stedet gået konkurs, var det de amerikanske myndigheders vurdering, at det ville det have ført til betydelige tab hos kreditorer (ifølge OECD) og dermed gennem en domino-effekt kunnet have truet den finansielle stabilitet.

I begyndelsen af september overtog den amerikanske stat kontrollen med de to store realkreditinstitutter Fannie Mae og

Freddie Mac. De to realkreditinstitutter udsteder ikke selv subprimelån, men havde alligevel forholdsvis mange dårlige boliglån i porteføljen og havde endvidere en stor beholdning af værdipapirer bundet til tilbagebetalingen på subprimelån i deres portefølje. Disse realkreditinstitutioner havde således relativt risikofyldte positioner, og der opstod mistillid til institutternes fortsatte soliditet. Overtagelsen skete både af hensyn til den finansielle stabilitet og for at understøtte den fortsatte adgang til boligfinansiering i USA. Bekymringen var, at en betydelig risikopræmie på boliglån efterhånden ville underminere boligmarkedet.

I midten af september gik investeringsbanken Lehman Brothers i betalingsstandsning. Banken blev ikke reddet, da det var en investeringsbank og ikke en retailbank, og fordi det til forskel fra situationen med Bear Stearns var kendt i markedet, at Lehman Brothers havde vanskeligheder. Markedsdeltagerne havde derfor haft mulighed for at tilpasse deres positioner.

På samme dag blev den 94 år gamle investeringsbank Merrill Lynch opkøbt af Bank of America.

Derimod blev et muligt kollaps for et af verdens største forsikringsselskaber, AIG, afværget dagen efter gennem et anseligt lån på 85 mia. dollar fra den amerikanske centralbank. Forsikringsselskabet er nu 80 pct. offentligt ejet.

I slutningen af september bukkede USA's største sparekasse Washington Mutual under, idet de sunde bankaktiviteter blev frasolgt til JPMorgan Chase.

Alt i alt var september måneds begivenheder en alvorlig forværring af finanskrisen.

Der drøftes nu muligheder for at etablere en redningsfond, der kan overtage problemfyldte boliglån og aktiver relateret hertil fra finansielle virksomheder. Fondens maksimale størrelse er sat 700 mia. dollar. Den amerikanske indsats for at rydde op i problemfyldte aktiver må ses i lyset af, at mange af de problemfyldte aktiver er amerikanske. Det må også ses i lyset af, at mange amerikanske institutter er i problemer på grund af tab på aktiverne. Redningspakken skal understøtte det amerikanske boligmarked og den amerikanske økonomi. Omfanget af redningsfonden svarer i runde tal til ca. 5 procent af det årlige BNP i USA.

Det hører med til historien, at de 700 mia. dollar ikke nødvendigvis er udtryk for en udgift, idet ikke alle de overtagne lån nødvendigvis vil medføre tab. Det viser erfaringen fra den såkaldte S&L (savings and loan) krise i midten af firserne, hvor det offentlige også måtte gribe ind og overtage 747 nødlidende sparekasser.

For så vidt angår den finansielle uro er det for tidligt at sige noget om, hvordan den vil udvikle sig. Opmærksomheden er

her blandt andet knyttet til udviklingen på det amerikanske boligmarked og genskabelsen af tilliden på de finansielle markeder.

Også i Europa er den finansielle sektor blevet ramt af den finansielle krise.

I Europa kom de første problemer i september 2007, hvor den britiske bank Northern Rock kom i problemer. Banken, der var en af Storbritanniens største udlåner af boliglån, finansierede i stor udstrækning udlånene med kapitalmarkedsfinansiering, og kom hurtigt i problemer, da det blev svære at skaffe likviditet. Bank of England stillede ubegrænset likviditet til rådighed mod en statsgaranti, og efter en salgsproces endte banken med at blive nationaliseret.

Historien gentog sig i slutningen af september, da banken Bradford & Bingley, der er Storbritanniens ottende største udlåner af boliglån, måtte lade sig nationalisere. Den spanske bank Santander overtager dog dele af Bradford & Bingley.

Også i andre dele af Europa har der været behov for offentlig deltagelse i redningen af pengeinstitutter. Regeringerne i Belgien, Holland og Luxembourg har således besluttet at indskyde 11 mia. euro i ansvarlig kapital i storbanken Fortis.

Senest har tyske Hypo Real Estate måttet reddes af en likviditetstilførsel fra andre banker og den tyske regering,

ligesom belgiske Dexia har fået et kapitalindskud fra bl.a. de franske og belgiske myndigheder.

Endelig har den islandske regering med et kapitalindskud overtaget 75 pct. af aktierne i Glitnir Bank, der er Islands tredje største.

Kriser giver ofte anledning til at overveje, om den finansielle regulering skal ændres.

Allerede i efteråret 2007 begyndte man i flere internationale fora at drøfte, hvorvidt den aktuelle finansielle uro skulle have betydning for den finansielle regulering.

I april offentliggjorde Financial Stability Forum (FSF), som er G7-landenes samarbejdsorganisation for finansiell stabilitet en række anbefalinger. Finansministrene og centralbankerne i G7-landene har forpligtet sig til at gennemføre de centrale anbefalinger.

Anbefalingerne indeholder for det første skærpede krav til kapital, likviditet og risikostyring i finansielle virksomheder, og for det andet krav om, at gennemsigtigheden om finansielle virksomheders risikoprofil forbedres. For det tredje skal ratingbureauernes rolle i den finansielle formidling ændres, og for det fjerde skal tilsynsmyndighedernes handlekraft styrkes.

Også på EU-plan er vi i gang, hvilket formentlig mere direkte vil kunne føre ændringer med sig her i Danmark.

På europæiske plan satte ECOFIN allerede i oktober 2007 en køreplan på skinner, som i store træk berører de samme områder, som Financial Stability Forums anbefalinger. Kommissionen kom i går med sit udspil til ændringer af kapitalkravsdirektivet.

Jeg vil nu vende blikket mod, hvad krisen betyder for dansk økonomi.

Krisens betydning for dansk økonomi

Lad mig starte mig at slå fast, at problemer med subprime-lån er et amerikansk fænomen. Vi har ikke denne type lån til mindre kreditværdige låntagere i Danmark. Udgangspunktet for kreditvurderingen i Danmark er, at låntageren skal kunne dokumentere en fast indkomst og kunne bære et almindeligt fastforrentet lån med afdrag. Det gælder også for låntagere, der måtte ønske en periode med afdragsfrihed.

En anden forskel mellem det danske og det amerikanske system er, at det i Danmark vil være den finansielle virksomhed, der bevilger og kreditvurderer låntager, som bærer i hvert fald en del af tabet, hvis låntager ikke kan betale ydelserne på sit lån.

Når vi alligevel bliver påvirket af finanskrisen, hænger det sammen med, at de finansielle markeder er blevet langt mere forbundne på tværs af lande.

Åbne og tæt forbundne finansielle markeder er som udgangspunkt en fordel, der sikrer forbrugere og virksomheder en lavere rente og bedre muligheder for at sprede risici. Det er også til gavn for opsparing af pensioner. Men det betyder også, at i tider med uro kan der komme en afsmittende effekt på os, uden at det hænger sammen med udviklingen i dansk økonomi.

Den internationale finansielle uro påvirker på flere måder dansk økonomi. I første omgang står danske banker over for forhøjede pengemarkedsrenter på interbankmarkedet, hvis de overhovedet kan få lov til at låne.

[Figur 5: Spænd mellem sikret og usikret rente]

Tidligere havde danske banker større indlån end udlån. Men i de seneste år har de oparbejdet et indlånsunderskud på i alt 500 mia. kr. som følge af en kraftig udlånsvækst. Derved er de kommet til at ligne de udenlandske banker, der i højere grad henter finansiering blandt andre banker eller ved hjælp af obligationsudstedelse.

[Figur 6: Indlånsoverskud]

Dermed kan de være sårbare under en likviditetskrise på pengemarkedet som nu.

De dyrere og sværere tilgængelige finansieringsmuligheder har ført til, at banker i højere grad anvender Nationalbankens lånefaciliteter.

De øgede finansieringsomkostninger på pengemarkederne er i høj grad blevet overvæltet på husholdninger og erhverv, skal betale højere rente. Gennem de højere udlånsrenter rammer den internationale uro dermed den økonomiske aktivitet i Danmark.

På samme måde har vi set renten på realkreditobligationer stige. Det er med til at øge finansieringsomkostninger på boligmarkedet. Dette kan lægge et nedadgående pres på boligpriserne, og dermed friværdierne i boligerne. Alene i første halvår 2008 er danskernes boligformuer faldet med knap 90 mia. kr. Hertil kommer yderligere tab af friværdier siden begyndelsen af juli. En sådan udvikling vil selvsagt have en dæmpende virkning på privatforbruget.

Også faldet i aktiekurserne mindsker de danske husholdningers finansielle formue og har en dæmpende effekt på privatforbruget. Husholdningernes aktieformuer i Danmark er faldet med knap 80 mia. kr. fra årsskiftet til og med august. Og hertil kommer så tabene i løbet af september.

De seneste tal for privatforbruget viser også en klart afmatning. Detailomsætningen falder og der bliver købt færre større forbrugsgoder, som fx biler, end for et år siden.

Der kan samlet set ikke herske tvivl om, at den finansielle krises samlet set vil have en vækstafdæmpende virkning på dansk økonomi. Forbrugerne vil holde mere igen med privatforbruget og erhvervslivets investeringer bliver ramt af højere rente og strammere kreditgivning.

Det hører med til billedet, at den mindre vækst i verdensøkonomien også har dæmpet prisudviklingen for olie og fødevarer, hvilket i sig selv gavner danske husholdninger.

Jeg vil godt knytte en kommentar til det tal, der har været fremme, om hvad finanskrisen kan koste Danmark.

Dagbladet Børsen skrev i går, at finanskrisen kan komme til at koste Danmark 200-300 mia. kr. Jeg mener, at det tal giver et helt misvisende indtryk af krisens betydning for dansk økonomi.

Beregningen bygger på en analyse, som IMF har foretaget af *systematiske* bankkriser siden 1970. Mange af disse har vedrørt udviklingslande, der under kriser har mistet kapitaltilførsel fra udlandet og dermed er kommet hårdt under pres. Det hænger blandt andet sammen med, at fald i valutakursen har ført til mistet eksportindtjening.

Det så vi fx i forbindelse med kriserne i Sydøstasien og Rusland. Et særkende under den nuværende krise er imidlertid, at de internationale kapitalstrømme er opretholdt. Således har blandt andet store statsfonde skudt penge i de nødlidende banker.

Erfaringsmæssig tabes der ifølge IMF-analysen i gennemsnit produktion svarende til 20 pct. af det samlede BNP over en fire-årig periode. Det har selvsagt også store konsekvenser for de offentlige finanser, der i gennemsnit forværres med 13,3 pct. af BNP.

Disse procenter kan ikke omsættes til danske forhold. Det har IMF heller ikke gjort, men Børsen har lagt disse procenter til grund for deres beregning. Alene af denne grund er forudsætningerne for beregningerne forkerte. Hertil kommer, at for Danmarks vedkommende kan man ikke tale om en systematisk bankkrise, hvor hele sektoren har problemer med indtjening og insolvens.

Overvejelser vedrørende den økonomiske politik i lyset af krisen

I har spurgt til, hvilke overvejelser regeringen gør sig om den økonomiske politik i lyset af krisen.

Mindre vækst betyder, at vi med stor sandsynlighed vil komme til at opleve en stigning i ledigheden henover efteråret. Men man skal huske på hvad udgangspunktet er: Ledigheden er i øjeblikket rekordlav på 1,6 pct. af arbejdsstyrken og ledigheden vil fortsat være forholdsvis lav selvom der altså er udsigt til, at de seneste års positive udvikling på arbejdsmarkedet vender. Det betyder, at der fortsat vil være et kapacitetspres i dansk økonomi.

[Figur 7: Ledighed i Danmark og USA]

Dermed er dansk økonomi i et helt andet udgangspunkt i forhold til fx USA, hvor ledigheden er på 6,1 pct., og hvor man i foråret stimulerede økonomien ved at give store skatterabatter på 100 mia. dollar (svarende til 1 pct. af BNP).

Med det nuværende kapacitetspres har vi ikke brug for at lempe den økonomiske politik yderligere. Gør vi det, risikerer vi at sætte en uholdbar pris-løn spiral i gang, med tiltagende inflation og lønninger. I forvejen er inflationen og lønniveauet i Danmark blandt de højeste i Europa, og vi vil formentlig miste endnu mere konkurrencekraft i en sådan situation.

Den centrale udfordring på både kort og langt sigt er derfor forsat, hvordan vi får dæmpet presset på arbejdsmarkedet og skaffet flere hænder.

Arbejdsmarkedskommissionen fremlagde i går sine forslag til hvordan vi får øget arbejdsudbuddet fremover. Her ser jeg mange gode forslag, som jeg ser frem til at drøfte med partierne. Det er vigtigt, at vi får taget godt fat. Jeg vil gerne opfordre alle til at gå konstruktivt ind i forhandlingerne, så vi sammen får løftet udfordringen om at skaffe flere hænder.

Samtidig ligger en skattereform, der sænker skatten på arbejdsindkomst, også i kortene. For mig er det helt centralt, at det skal kunne svare sig for den enkelte at yde en ekstra indsats. Det vil øge beskæftigelsen og arbejdsudbuddet.

Men udviklingen i dansk økonomi skal selvfølgelig følges nøje.

Danske initiativer for at mindske de negative følger af krisen

Den internationale krise har gjort det vanskeligt for mange danske pengeinstitutter at tilvejebringe den nødvendige kapital.

Selv sunde pengeinstitutter har vanskeligt ved at finde likviditet, hvilket understreger, at der er tale om en alvorlig situation. Regeringen arbejder derfor i et tæt samarbejde med Nationalbanken og Det Private Beredskab for på den bedst mulige måde at afbøde virkningerne af den finansielle krise.

Nationalbanken har iværksat en række faciliteter for at sikre institutterne mere likviditet mod betryggende sikkerhed. De

nye faciliteter udvider de muligheder, som pengeinstitutterne har for at stille sikkerhed og dermed for at låne penge i Nationalbanken.

For det første åbnede Nationalbanken i maj en midlertidig belåningsfacilitet. Den ny facilitet gør det muligt at belåne nye, særlige låneobligationer udstedt af danske pengeinstitutter i Nationalbanken.

For det andet indførte Nationalbanken i sidste uge en ny midlertidig facilitet, hvor der ydes lån på basis af pengeinstitutternes overskydende solvens dvs. forskellen mellem et pengeinstituts faktiske kapitalpolstring og lovens solvenskrav. Under denne facilitet kan pengeinstitutter få mulighed for at låne et beløb på op til 800 mio. kr. på ugebasis.

Nationalbankens direktion skal i hvert enkelt tilfælde træffe beslutning om at bevilge lånet. Det vil sige, at der ikke ydes automatisk lån til et givent institut.

For det tredje har Nationalbanken udvidet mængden af aktiver, der kan accepteres som sikkerhed for et lån. Nu kan pengeinstitutter som noget nyt låne mod sikkerhed i noterede og unoterede aktier samt investeringsforeningsbeviser.

Dette tiltag giver bl.a. pengeinstitutterne mulighed for at skaffe likviditet mod sikkerhed i deres beholdning af aktier i

infrastrukturselskaber som Værdipapircentralen, PBS og Københavns Fondsbørs.

Institutterne vil dog ikke få mulighed for at belåne egne udstedte aktier.

Jeg er endvidere bekendt med, at der i den finansielle sektor drøftes forskellige modeller for afhjælpning af likviditetsmanglen. Jeg har forstået, at der er tale om sektor foranstaltninger, der som udgangspunkt sker på kommercielle vilkår. Der er mig bekendt ikke nogen løsning på plads endnu.

Jeg mener, at det er vigtigt, at den finansielle sektor går ind og hjælper til med at bevare tilliden hos de danske bankkunder.

Regeringen og Nationalbanken har endvidere allerede vist sig parat til at tage de nødvendige skridt for at sikre den finansielle stabilitet.

I forbindelse med redningen af Roskilde Bank blev der lagt vægt på at finde en markedskonform løsning, hvor ejerne af den risikovillige kapital tager de første tab og den finansielle sektor (Det Private Beredskab) bidrager økonomisk til en løsning.

Jeg forventer inden for den nærmeste fremtid, at afgive en redegørelse om Roskilde Bank-sagen. Derudover har jeg forstået, at statsrevisorerne har anmodet Rigsrevisionen om at

igangsætte en undersøgelse, der forventes at komme ind på bl.a. Finanstilsynets virksomhed vedrørende Roskilde Bank.

I har eksplicit spurgt til løsningen i forbindelse med ebh bank.

Lad mig starte med at slå fast, at dette initiativ ikke har noget med staten at gøre. Der var derimod tale om, at et antal pengeinstitutter og Nationalbanken sikrede ebh banken likviditet den 22. september 2008. Staten har således ingen direkte engagementer i ebh bank.

Den tilførte likviditet var nødvendig for, at banken kunne fortsætte den nuværende drift. Problemet var, at ebh bank ikke kunne få forlænget en række lån og banken ville derfor alternativt være gået i betalingsstandsning. Det er ikke konkluderet, at ebh bank ikke opfylder lovens solvenskrav, efter at bankens største engagementer er gennemgået. Bestyrelsen har forpligtet sig til at påbegynde frasalg af datterselskaber med det for øje at gøre ebh bank parat til en fusion eller et salg.

Der er tale om, at Nationalbanken uafhængigt og i sin egenskab som bankernes bank har foretaget udlån til ebh bank. En række pengeinstitutter, hæfter for den første del af Nationalbankens eventuelle tab.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at den finansielle situation generelt selvfølgelig giver anledning til at overveje, hvorvidt

der er behov for opstramninger af lovgivningen. Vi ser allerede nu på fire initiativer.

For det første vil jeg sikre større gennemsigtighed om bankernes solvens og risikoprofil.

Fra dansk side har vi i EU spillet ind med et forslag om, at pengeinstitutterne skal offentliggøre deres individuelle solvensbehov, så offentligheden får et indblik i institutternes finansielle styrke.

Jeg vil endvidere indkalde Finansrådet til dialog om, hvordan vi kan skabe større gennemsigtighed om bankernes solvens og risici.

For det andet vil jeg fremsætte forslag i den kommende folketingssamling om at hæve grænsen for dækningen i indskydergarantifonden ved en betalingsstandsning eller konkurs i et pengeinstitut.

Udgangspunktet er en pristalsregulering af dækningsgrænsen siden sidste ændring i 1995, hvilket giver en ny dækningsgrænse på 375.000 kr. Grænsen ligger i dag på 300.000 kr. Herudover er pensions- og børneopsparinger fuldt dækket.

For det tredje ser vi på, hvordan vi kan sikre, at Finanstilsynet har de nødvendige redskaber og indgrebsmuligheder.

For det fjerde ser vi på mulighederne for en stramning af reglerne for bankernes salg af egne aktier.

Jeg vil dog understrege, at lige her og nu kan fremtidig lovgivning ikke hjælpe.